

# Una dreta just a l'esquerra de l'extrema dreta

L'ELECCIÓ DE BIEL COMPANYY COM A PRESIDENT DEL PP BALEAR ÉS CONSIDERADA UN MAL MENOR: ERA O ELL O JOSÉ RAMÓN BAUZÀ, L'AUTOR DEL TIL, QUE GENERÀ LA MULTITUDINÀRIA MAREA VERDA

**A** la clausura del congrés regional del PP, a Palma, una incidència revelava un problema d'ampli espectre. Mentre el nou president, Biel Company, s'adreçava a la militància, una senyora va cridar allò de "*¡En español, por favor!*", i fou premiada amb la renouera adhesió de part dels parroquians. L'incident es localitzava a la zona dels seguidors de Carlos Delgado, qui, temps enrere, uní les seves forces a José Ramón Bauzá a canvi de concessions draconianes en matèria de llengua i ensenyament. Aquelles remogudes desembocaren en la famosa marea verda, generada per l'oposició dels ensenyants al famós TIL. Aleshores, Biel Company era conseller del govern de Bauzá i el seu cercle més proper assegurava que estava en desacord amb el president.

El temps i la cohabitació en el Govern va crear una fàcil síndrome d'Estocolm, de manera que al final ja no sabíem si les polítiques més agressives contra la llengua eren d'inspiració delgadiana o s'havien generat al cor i al cap de Bauzá. Entre els dos dugueren el partit a la derrota, un fet que, a les Balears & Pitiüses, té caràcter d'antinatural, atesa la morfologia política del cens. (Per això mateix s'ha d'exigir tant a les coalicions d'esquerra quan poden formar govern: perquè protagonitzen una aventura política excepcional i improbablement recuperable. Les coalicions, però, no sembla que s'adonin de la situació de privilegi que viuen, de vegades s'enreden amb poca cosa i tendeixen a negar-se dins un tassó d'aigua. I passa el que passa.)

Ara, José Ramón Bauzá esperava que, amb l'aura que atorga Madrid — l'enviaren al Senat —, faria una passejada militar per la militància i seria aclamat com a nou president regional. Vist



GUILLEM FRONTERA

que el món va com va, o sia, desbaratat, algú va poder témer que el somni de Bauzá s'acomplís. El desig més generalitzat era que guanyés Biel Company, sorgit d'una dreta mallorquina que salpebra el conservadorisme tradicional amb un punt de bel·licositat inquietant. Però, és clar, comparada la política regionalista de Company amb l'espanyolisme combatiu de la secció del PP que considera la comunitat illenca terra de frontera (amb Catalunya, com és obvi), el resultat ha donat la presidència a Company: l'alleujament, però, no ha estat del tot reparador, perquè Company és, per a quasi tothom, inclosos la majoria dels seus, el mal menor.

La senyora d'aquell "*¡En español, por favor!*" donava veu a aquesta part de la militància imbuïda de la idea que té l'alta missió de recuperar per a Espanya allò que ha colonitzat Catalunya, començant per la llengua. Aquest grup oposa al català la llengua balèa, un in-

vent lingüístic que el professor Hans de Copenhagen hauria rebutjat de pla: perquè no té gràcia, ni enginy, ni humor, que és el que li demanaríeu a un artefacte d'aquestes característiques per prestar-li una mica d'atenció. Una niciesa d'una aital magnitud arribà a ser votada al congrés del PP balear — quin nivell, direu, i direu bé. Escalivada per la derrota del TIL, la majoria dels assistents la desautoritzaren sorollosament. I així quedà temporalment preservada la unitat de la llengua a l'evangeli "popular".

Al partit, però, continua ben viva la secció de vigilància especial, que obliga els governs del PP a abandonar l'Institut Ramon Llull cada vegada que recupera el poder. Prengui-s'ho el lector en el seu caràcter simbòlic: de ruptura amb tot allò que signifiqui la cultura catalana, preservant la unitat de la llengua sense massa conseqüències. Però una tercera part de la baixa assistència al congrés (d'aquesta tercera part, n'és part la meitat dels militants de Palma), és obertament partidària del balèa —no cal dir que és una baluerna que els seus inspiradors desvinculen radicalment del català. La perversitat de la proposta lingüística rau en la seguretat que aquest balèa no s'arribaria a aplicar mai a les escoles com a idioma vehicular ni com a assignatura de lliure elecció, de manera que l'espanyol ocuparia el buit que hi deixaria el català, foragitat del sistema.

Per aquesta raó, i encara que no completament reparadora de tanta inquietud, l'elecció de Biel Company ha estat rebuda com un mal menor, i això, per ser el país com és, té un regust que recorda llunyanament el sabor de les coses passables.

Escriptor, guionista i crític d'art